

DE CONVERSATIEZAAL.
(foto's Bern. F. Eilers).

DE GROOTE CLUB.

Zoo heeft dan Zaterdagavond de genoegelijke plechtigheid van de opening der nieuwe Groote Club plaats gehad. En gelukkig. Hoe lang reeds had het nieuwe gebouw den leden getenteerd, hen, die bij de afbraak der oude Groote Club eensgezind besloten, tijdelijk in het betrekkelijk kleine gebouw „Eensgezindheid“ aan het Spui hun intrek te nemen. En daar bij wijze van spreken geduldig zaten af te wachten, ja, niet onafgebroken, men stond ook wel eens op om zich te vertreden, maar, dan bij wijze van spreken, toch geduldig afwachting tot het nieuwe in al zijn heerlijkheid verrijzen zou. Welnu het is verzezen, en, naar de soliditeit van den bouw te oordeelen zal het vooreerst wel niet tegen den grond gaan. Het is een bewonderenswaardig monumentaal stuk werk, deze Groote Club, een gebouw zoo krantig dat het daár, naast het Paleis-Raadhuis (of Raadhuis-Paleis, al naar men het noemen wil) het zoogenaamde achtste wereldwonder, wel bijna den indruk van een negende wereldwonder maakt. Alreeds dadelijk bij het binnentreden treft ons de prachtige vestibule, met haar vloertegels en pilaren van vlekkeloos wit marmer, met haar rood marmeren wandbekleding en kozijnen, haar fraaie geelmarmeren trapleuning, en haar Engelsch uitzienende frontdeur van mahoniehout met de behaagzieke, geslepen ruitjes. Trouwens in Engelschen stijl is dit gansche interieur gehouden, schoon vrijwel de geheele aankleding en meubilering door Hollandsche firma's geleverd werd. Behalve de meubels der groote feestzaal dan. Die zijn opgedragen aan een Engelsch huis, n.l. aan de firma Waring en Gillow, te Londen. Het is daarmede, het spijt me, dat we het zeggen moeten, dan ook misgelopen, in zooverre dat, in tegenstelling tot de Nederlandsche meubels, die alle afgeleverd zijn, aan deze Engelsche meubels tot opheiden nog renonce is. Wat, daar alles verder reeds zoo voortreffelijk in orde is, een onplezierige hiaat geeft. Rechts van de hal vindt men de ruime biljartkamer, links de groote en allergenoeglijkste conversatie zaal. De meubels in deze vertrekken zijn van een keurigen smaak en treffen door hun degelijkheid en tevens gezellige vormen en rangschikking. Op de eerste verdieping vindt men een allerprettigst ingerichte speelzaal, stijlvol keurig gemeubeld en toch zonder strakheid; integendeel het is allergenoeglijkst dit interieur. De leeszaal is daarnaast, met haar mahoniehouten boekenkasten en intiem gerangschikte meubels. De feestzaal (die waar de Engelsche meubels, inmiddels nog niet ter plaatse, thuishooren,) is keurig met roomkleurig stuc bekleed, en een groot balkon is er voor het orkest aangebracht. Dit vertrek is ook zeer suggestief en wekt in zijn berustende verlatenheid, zoo te zeggen, reeds de suggestie van vele gelukzalige avondpartijen in voorbereiding. Voorts vindt men in het gebouw vele keurige logeerkamers, uitsluitend voor leden en buitenleden der club bestemd, benevens een aangenaam ingerichte ontbijtkamer. Verder zijn daar alle mogelijke handige, praktische dierbaarheden aanwezig, die van een huis doen zeggen dat het „van alle gemakken is voorzien.“ Deze Groote Club, gelijk een glanzende Phoenix uit haar asche, althans uit haar puin verzezen, wenschen wij een lang en glorieus bestaan toe.

DE HALL.

verzoening. Het scheen veel meer, of hij bij Wiesje troost gezocht en . . . gevonden had. En het was eigenlijk geen wonder, zij had het verdiend.

Maar zij kon hem toch niet laten blijken hoe groot haar berouw was . . . neen, nu niet meer.

Thera zag niet, hoe Willem met onvergelykelijke handigheid het zóó wist aan te leggen, dat hij schijnbaar met de meeste opgewektheid praatte en lachte met Wiesje, maar tegelijkertijd geen oog afwendde van het mooie aschblonde kopje naast de goedige, in blauw satijn prijkenende mevrouw Smit. Hoe slecht zag zij er uit, hoe bleek . . . en hoe bedroefd. Zou zij misschien . . . zou ze spijt hebben? Maar hij kon het haar nu toch niet meer vragen, nadat ze hem zoo dikwijls ijskoud had afgewezen. En hij praatte door, met een hart vol ellende.

„Ja, juist zooals ik u zeide,“ babbelde de goedgehartige, niets kwaads vermoedende mevrouw Smit. „Juist, maar u begrijpt wel . . . o, lieve hemel, daar komt hij al aan!“

Zachte pianotonen ruischten door de zaal, vermengd met kindergezang, dat eerst bijna onhoorbaar zacht was, maar langzaam aanzwol tot een helder, juichend koor. Meneer Smit, de gastheer, die een poos verdwenen was geweest, verscheen thans op den drempel, en hief plechtig tot stilte vermanend, zijn vinger omhoog, ofschoon zijn goedig gezicht vuurrood was; het scheen wel van het lachen.

En daar, achter hem, verscheen de goede oude bisschop. Een echte Sinterklaas, strompelend van ouderdom, en zwaar steunend op den gouden staf, dien hij in de hand hield. En achter hem volgde de trouwe Piet, met z'n oolijke negergezicht, torsend een zwaren zak, bij den aanblik waarvan het gezang der kinderen overging in een vreugdegejuich.

Thera moest lachen, of zij wilde of niet. Zij zag, hoe meneer Smit schudde van het lachen, terwijl hij den bisschop bij zijn vrouw bracht, wier gelaat bedenkelijk betrook, toen zij den prachtige blauw fluweelen rok van den bisschop zag.

„En hoe vaart u, mevrouw? Alles goed met de kinderen en het overige?“

„Alles is in orde, dank u wel Sinterklaas,“ antwoordde de dame snel, „behalve dat . . . dat . . .“

„Zegt u het maar, mevrouw. Ik ben een oud man, maar het is mijn grootste genoegen een dame te helpen,“ klonk het zalvend.

„ . . . Behalve dat er een oude heer is, die soms mijn besten rok aantrekt!“

„Dat vind ik heel ernstig, mevrouw,“ zei de oude heilige. „Ik zal dien ouden heer eens streng het verkeerde van zijn handelwijs onder het oog brengen!“

Meneer Smit scheen zich nu niet meer te kunnen inhouden, zijn daverende hahaha's! en hohoho's! klonken boven alles uit. En mevrouw Smit lachte ook, ofschoon een beetje zuurzoet, en de oude heilige eveneens, zijn bisschopsmuts schudde tenminste bedenkelijk.

Thera Kennear had het tooneeltje gezien, maar zij sloeg er geen acht op. Zij wist, dat Willem achter haar stond, zij behoefde zich maar om te keeren, om hem te zien. Wat zou hij nu doen? Zou hij misschien iets zeggen, of doen . . . om een poging tot verzoening te wagen? Zij wachtte, huiverend van spanning, maar er gebeurde niets.

„En mejuffrouw Kennear . . .“

Zij schrikte. De uitdeeling der cadeaux was begonnen, het was haar beurt reeds. Vóór haar stond de bisschop plechtstatig te buigen, en grijnsde het vroolijke gezicht van Piet.

Nu lachen, een vroolijk gezicht zetten, ieder keek immers op het oogenblik naar haar!

„Mejuffrouw Kennear, op een geheimzinnige wijze be-

reikte mij een verzegeld pakje dat voor u bestemd schijnt, althans er was een verzoek bijgevoegd het aan u te overhandigen. Gaarna heb ik aan dit verzoek voldaan, na mij overtuigd te hebben, dat er geen dynamiet of andere ontplofbare stof in verborgen is, hetgeen gelukkig gebleken is niet het geval te zijn.“

En uit de handen van zijn knecht nam de bisschop een klein, keurig pakje.

Thera beefde. Wat . . . kon het zijn? Snel ging zij een weinig achteruit, en scheurde het papier los. Zij vond een doosje, en daarin een kleine, beeldige broche, een klein meesterwerk van paarden en saffieren, in den vorm van een medaillon. En daarbij lag een kaartje waarop niets anders geschreven stond dan: „liefste, liefste Thera!“

Dat moest van Willem zijn! Met niemand anders had zij gesproken over het beeldige sieraad, behalve misschien even met haar ouden oom, dat wist zij zeker! En het schrift was ook dat van Willem, zij had wel weinig brieven met hem gewisseld, maar zij wist toch zeker, dat alleen hij zulke e's maakte, en een streepje trok door de L. O. hij was er zeker van.

Zij kon het niet langer uithouden in de volle zaal, waar alles juichte en lachte. Haastig maakte zij gebruik van een oogenblik, dat niemand op haar lette, en snelde de deur uit. Aan het einde van den gang was een klein boudoirtje, daar wilde zij een oogenblik uitrusten en nadenken. Haastig sloeg zij de portière terzijde . . . — „Thera!“

Verschrikt deinsde zij terug. Willem stond voor haar.

Hij hield een klein doosje in de hand, zijn oogen leken vochtig in het zachte rose lamplicht.

„Thera,“ herhaalde hij nog eens, oneindig teeder, „liefste, liefste Thera!“

Zij verzette zich niet. Sprakeloos, zonder verdere woorden of uitleggingen vielen zij in elkaars armen.

„Maar hoe wist je zoo precies mijn smaak zeg!“ vroeg hij eindelijk, toen de eerste zalige oogenblikken voorbij waren.

„Je smaak? Ik begrijp eigenlijk niet wat je bedoelt,“ zei Thera verlegen.

„Niet!“ En hij hield haar een doosje voor, waarop een fijn paarden dasspeldje, waarbij stond, „lieve Willem!“

„Dat is toch van jou niet?“

„Welneen!“ hijgde Thera. „Ik heb niets durven geven, ik was zoo bang dat . . . Maar dit is toch van jou, zeg?“

En zij hield hem de broche voor.

Hij keek er lang naar, en schudde toen met grappigen ernst zijn hoofd. „Neen, liefste,“ zeide hij verlegen. „Ik durfde je niets geven dit keer. Ik dacht, dat dit speldje van jou was, en ik ging een oogenblik hierheen, omdat ik te gelukkig was.“

„Dat was ook mijn reden!“ fluisterde zij.

„Maar wie anders kan mij voor den drommel „lieve Willem!“ noemen?“ hernam hij nogmaals.

„En mij „liefste Thera!“

„Het schrift is hetzelfde waarachtig!“

„Dan, Willem, is er maar één ding mogelijk, dat iemand ons voor den gek heeft willen houden.“

„En wie dat ook zij, liefste, mensch of engel, hij kan voor altijd op mijn dankbaarheid rekenen!“

En het raadsel bleef onopgelost. Maar den volgenden dag, toen een van geluk stralend nichtje na een verward verhaal en tal van onstuimige omhelzingen eindelijk was weggegaan, zat een oude heer nog lang voor zijn schrijftafel, en op zijn gelaat vertoonde zich een stille, gelukkige glimlach.

ODETTE MYRTIL

op de 5 O'clock-Tea in Hotel Central te 's-Gravenhage.

(Met teekeningen van Piet van der Hem).

De omgeving is bekend. Keurig gedekte tafels in de groote, hooge, goed ingerichte zaal; het nikkel der serviezen op ieder tafeltje glinsterend in de glimpen der talloze gloeilampjes, schijnend over mondain publiek. Op de estrade, de kapel, met de roode jassen en de bruine donkere koppen, waarbij hun instrumenten behooren, evengoed als de roode jasjes en het fel gescandeerd rythme van de meer dan reële rag-time's. Rag-time's, ze zijn van onzen tijd, van onze gevoelens. Hun rythme is het rythme onzer emoties, even bruusk, even heftig, en even brutaal, even sterk geprononceerd. Het is de muziek van de steeds stijgende macht van het oogenblikkelijke en het maakt ieder dronken, die niet gewend is aan zooveel atmosfeer-spanning, aan het mousseerende, aan de hoogere pressie, waarin we gewend zijn geworden te leven, die onze atmosfeer geworden is: Triple expansie, en onder hoogdruk! — Zoo zijn zelfs de moderne muziek en de moderne dans tot 'n soort elixer geworden, waarvan we het bijzonder prettig vinden, in 'n mondain milieu des middags bij de 5 o'clock tea, die langzamerhand om vier uur wordt geschonken, 'n druppel onvermogen toegediend te krijgen. In plaats van zuur of likeur krijgen we nu een druppel van dat levens-elixer, puur en onvervalscht. In hotel Central is het Odette Myrtil, die deze levensdruppelen onvermengd, aan het mondaine publiek, dat haar dagelijks bewondert en toejuicht, serveert. In haar fluweelen pakje met den kanten kraag en manchetten, haar viool onder de kin, draagt ze tegelijkertijd met verve en kracht haar liedjes voor: Aux bords de la Riviera, Tu revien dras quand-même, (bij wie past dit beter dan bij haar, zou je zeggen), Sur les ponts de Paris en ten slotte 'n Berceuse. Het zijn hare liederen, chanson d'amour et de melancolie, die haar figuur, waarvan iedere stand expressie heeft — expressie, méest van 'n onomwringbaar zelfvertrouwen en levensdurf — mee doet leven. En we zien om de beurten daarin de vrouw, méchante, caressante, gentille, hoe 't zij, afwisselen met de artiste, — wat eigenlijk bij haar alleen 'n nieuwe vorm, 'n ander verschijnen van haar vrouwelijkheid is, waarmede zij opnieuw haar publiek voor haar in te nemen weet. Het meest is zij: „la gosse de Paris“, die terwijl ze op haar instrument de moderne chansons op uitstekende wijze voordraagt, deze vertolkt méér dan door de woorden, door haar doen, haar staan, haar kijken, haar zien, door heel hare persoonlijkheid zelve, welke de meest kernachtige illustratie is van het chanson, dat ze zingt. Afgewisseld wordt ze er door Maddy & Willy Encla, die keurig onze moderne gevoelens met de nieuwste dansen op aesthetische wijze streelen.

Op het podium, te midden der goed verzorgde tea's en het uiterst beschaafde publiek zien we, proevend van onze Manhattan Cocktail, hunne schitterende praestatie's aan. Maar als Odette Myrtil — wier caricatuur en portret, geteekend door Piet van der Hem en eigendom van de firma Goupil, te 's-Gravenhage hierbij gaan — terugkeert op 't podium dan is daarmede opeens de springlevende verspersoonlijking opgetreden van wat we zóózeer als écht uit de Seine-stad, en als écht uit leven van la ville Lumière, herkennen, dat in de beschouwing van haar wezen, van haar bewegen, haar durf, haar „toupet“ en „je m'en fichisme“, gewiegd door den zangklank van haar viool, we wegdroomen naar Montmartre, naar de beroemde bakermat van de „esprit gaulois“ en La Blaque, tot het slot van haar voordracht, waaraan ze met 'n korten energieken hoofdknik, die d'r korte haren weerbarstig doet rondspringen, 'n einde maakt, ons weer vandaar terug roept en we weggaan . . . Omdat 't half zes is.

Buiten regent 't . . .

TOM SCHILPERDORT.